

Jože Požun

"Stvar je skrajno resna."

Spomini v človeku včasih zbudajo lepe, včasih manj lepe občutke, vsekakor pa težko opisujem občutke, kakršne sem imel takrat pred skoraj desetimi leti. Pa vendar, čeprav ne vem več natančno, kateri dan je bil, mi še danes jasno zvenijo v ušesu besede: "Stvar je resna ..."

Verjetno si lahko predstavljate, kako se po napornem dnevu za volanom kamiona prileže topla voda v kopalni kadi, kako se prileže posedanje v mehkem naslonu fotelja pred televizorjem, verjetno pa si težje predstavljate, kako lahko en sam telefonski klic, naenkrat celo stvar postavi na glavo. Bilo je takole. Približno dvajset minut čez osmo zvečer je zazvonil telefon in po prvem "Halo" sem zaslišal znani glas, glas človeka, za katerega smo vsi vedeli, da je z dušo in telesom predan svojemu poklicu in delu, ki ga opravlja. Bil je Ernest Breznikar, nam vsem dobro poznani Enč. Po kratkem pozdravu mi je v slušalko zdiktiral nekako takole: "Stvar je skrajno resna, ne sprašuj veliko, ampak sedi v kamion in ob devetih zvečer se dobimo pri Kovačiču na Drnovem." Potem sem zaslišal še klik in zveza je bila prekinjena.

Kaj veliko časa za razmišljanje ni bilo, saj je bila ura že pol devetih, jaz pa sem bil v pižami, pa vendar mi je po glavi rojilo: "A me zafrkava, ali kaj?" Oblekel sem se, sedel v kamion in odhitel na Drnovo. Med vožnjo pa sem ves čas premišljeval o tem, kaj za hudiča se je zgodilo, kam gremo in zakaj takšna tajnost? Na dogovorjenem mestu so me že čakali naši fantje iz TO (Enč, Vili, nekaj imen pa sem žal pozabil) in po prijateljskem stisku rok je Enč rekel nekako takole: "Gremo v Kočevje, pravzaprav še malo naprej v Gotenico. Delaj in vozi tako, kot se ti reče, pa bo brez skrbi vse v redu, imel boš spremstvo v kabini."

Po teh uvodnih besedah smo sedli v kabine in vsi trije kamioni so krenili proti Novemu mestu. Ne vem več natančno, kdo je bil z mano v kabini, vem samo to, da smo se pogovarjali o vsem drugem, samo o tem ne, zakaj gremo tja. Bolj ko smo se bližali cilju, bolj smo bili redkobesedni. Ko smo prišli do Jasnice, smo se morali ustaviti na motelu, kjer nas je že čakal Ernest in še nekaj ljudi ter patrolja Milice. "En mal se je zapletl", je rekel Enč in od nekod potegnil transportno vrečo, v njej pa velik kos dobre domače pečenke in kruha. Seveda smo vsi rade volje prisedli za mizo in pomalicali, pa še kozarec piva se je na koncu prav prilegel.

Po kakšni uri čakanja in presedanja na mestu smo vendarle zvedeli, da so Mariborčani naložili (zaradi njih smo vsi tudi čakali, ker so "baje" nekje zašli) in pot v Gotenico nam je bila odprta. Mislim, da ni potrebno posebej poudarjati, kakšne občutke smo imeli vsi v kabini, ko je na prvi kontrolni točki oborožen stražar preverjal neke dokumente, na koncu pa le odprl zaporo in nam dovolil, da smo odpeljali naprej. Tudi na drugi kontroli je šlo vse po načrtih. Čez nekaj časa smo zavili na gozdno cesto in se kmalu za tem zopet ustavili. Najprej sem pomislil, da smo zašli, potem pa sem zagledal pred nami neko medlo svetlobo in kmalu zatem tudi človeka, ki nam je prišel povedat, da smo zdaj tu in da bomo začeli z nakladanjem. Res sem že čez nekaj minut parkiral kamion ob nakladalno rampo in začelo se je.

Iz skladišča so fantje nosili zaboj za zabojem, mi pa smo jih zlagali na kamione. Čez dobro uro ali dve, ne vem več natančno, smo bili naloženi, formirali smo kolono in se odpeljali nazaj proti izhodu iz varovanega območja. Na kontrolni točki nas je čakalo spremstvo Milice, kjer smo dobili še zadnja navodila: "Ko pridete na glavno cesto, vozite tesno drug za drugim, nikjer se ne ustavljajte, tudi na križiščih in na semaforjih ne. Spremstvo gre pred in za vami, oni bodo urejali promet, vi pa vozite tesno za njimi." Verjetno si zna vsakdo, ki je kdaj vozil avtomobil, predstavljati, kaj pomeni voziti s polno hitrostjo skozi STOP znak ali skozi rdečo luč na semaforju. Še veliko težje pa je to početi s kamionom polnim orožja in eksplozivnih sredstev, pa seveda vse v največji tajnosti. Cela pot se mi je kar naenkrat zdela neverjetno dolga. Šele ko smo prišli v Novo mesto in zavili na "dolenjsko avtocesto", sem si nekoliko oddahnil, "ja, zdaj smo pa že skoraj doma."

Nadaljevali smo pot do Drnovega, tam pa je Ernest poslal naše spremljevalce nazaj, mi pa smo sami odšli, vsak kamion zase, v skladišča raztovarjat. Ko smo v Sevnici razložili moj kamion in za sabo zaprli vrata skladišča, smo vsi vedeli, da nam je uspelo nekaj, kar bi nam lahko v tistih časih prineslo obilico težav. Gledano z druge strani pa sem bil ponosen in vesel, da so imeli takratni vodilni ljudje na TO

toliko zaupanja vame, da so me sploh poklicali zraven, vesel pa tudi zato, ker jih nisem razočaral, ampak po svojih močeh pomagal, kolikor se je le dalo.

Ko danes razmišljam o teh stvareh, se sprašujem, ali je vse skupaj sploh omembe vredno proti tistemu, kar so za to državo v tistih časih naredili drugi. Pa vendarle, ali ni tudi mozaik sestavljen iz ogromno malih delčkov in če ti zmanjka samo eden, mozaik ne more biti popoln?